

тж и веселіе то и ослажденіѣ тж, но повече се радвамъ, когато можж да развеселіж другъ человекъ.

2. Ще да съмъ къмъ сички тѣ кроткѣ, зацо то се радвамъ, когато други тѣ человекъ сж кротки къмъ мене. Понеже кротко то лице развеселява повече отъ многоценный а даръ.

3. Кога то можж да направіж добринж къмъ нѣкого, правіж съ радость, безъ да ся погрижж да ли той мож ми се отплати.

4. Щото имамъ и не ми трѣба, отъ него ще раздѣліж, колко то на други те е потребно: понеже кой то имж много, трѣба и много да раздавж.

5. Кога то глѣдамъ че други тѣ имжтъ повече отъ мене, трѣба да се радвамъ отъ все сърце: кой то завижда на други тѣ, той е человеконенавистникъ.

6. Кога то глѣдамъ другиго, че се намира въ нуждж, щж да му помагамъ колко то можж: кога бѣхъ малко дѣте, падахъ многожъ, и ако не ма вдигнеше нѣкой, щѣхъ да ма стѣпчѣтъ.

7. Кога то гледамъ, че други пада или се вреди, никога не му се смѣіж, нито се радвамъ за това: зацо зло-радванье то е свойство на зли тѣ человекъ.

8. Кога то имамъ да раздѣліж нѣщо съ други, не щж да глѣдамъ полза та си: зацо то усвоаявъ а не е человекъ-колюбецъ.

9. Нещж да разказвамъ погрѣшки тѣ на други тѣ зацо и азъ грѣшж, и воистина не ми е угодно, ако нѣкой ги разказва. А е по разумно да управіж нѣкой, или да оправіж погрѣшки тѣ на други тѣ.

10. Когато глѣдамъ, че се мамъ нѣкой, обычамъ да го оправіж: и когато можж да смиріж пренія, и да утоложж вражди, правіж го съ вичкж тж си радость.